

[Indenrigsministeren.]

siden begyndelsen af 1960'erne eksisterende frivillige aftale mellem industrien og indenrigsministeriet gjordes mere omfattende, eventuelt således at alene tekstavertering blev tilladt, og endvidere at reklamering på offentlige steder, f. eks. i busser og tog, standsede.

Herefter førte jeg i vinteren 1971-72 en række forhandlinger med repræsentanter for tobaksbranchen. I april 1972 opnåedes der enighed om en stram aftale vedrørende regler for reklamering for tobaksvarer, en aftale, som indgår i monopoltilsynets godkendte handelsbetingelser for tobaksbranchen. De går bl. a. på, at ingen steder, hvor ungdommen kommer, på idrætspladser f. eks., på jernbanestationer, i busser, i tog, i lufthavne, må der reklameres for tobak. Det har tobaksindustrien erkendt, samtidig med at størrelsen af annoncerne er skåret ned.

Det vil sige, at de danske indskrænkninger i tobaksreklamen, således som det hele tiden har været vores hensigt, fungerer på frivillighedens grundlag. Den ny aftale betegner en ret væsentlig stramning, endda en meget stærk stramning af den tidligere. Jeg ser sådan på det, at så længe man ikke vil indføre et totalt forbud mod fremstilling og forhandling af tobaksvarer, må man også give dem, der fabrikere og forhandler disse varer, lov til at reklamere for deres produkter på en rimelig og sober måde.

Jeg har den ganske enkle opfattelse, at jo mere skjult man gør en vare, jo mere interessant gør man denne vare, og så bliver det det, man kalder det interessante, som skal dyrkes i skjul og i læ, og det bliver det ikke bedre af.

På Nordisk Råds 20. session i Helsingfors i februar 1972 blev disse synspunkter fremført af ministeren for udenrigsøkonomi og nordiske anliggender på mine vegne i anledning af det fremsatte medlemsforslag om nordisk forbud mod tobaksreklame. Rekommandationen blev dog vedtaget med et knebent flertal, og der blev herefter af det finske social- og hälsovårdsministerium som

koordinerende indsats taget skridt til at nedsætte en fællesnordisk arbejdsgruppe om dette spørgsmål.

Vi vil naturligvis deltage i denne arbejdsgruppes virksomhed. Men på nuværende tidspunkt vil vi på baggrund af vore erfaringer med denne aftale, som er indgået på frivillighedens grund, ikke tage selvstændigt initiativ til at forbyde tobaksreklamering ved lov.

Jeg tror ikke på, at forbud og restriktioner er det, der løser problemerne. Og når man ser på alkoholproblemet i Sverige og Norge, er situationen jo den, at forbud og restriktioner i hvert fald ikke har skabt bedre vilkår eller bedre resultater på dette område.

Holst: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, selv om det sådan set var nedslående. Jeg synes, det er dobbelt nedslående, at ministeren siger, at man skal ikke stille sig op fra statens side med en pegefinger. Jeg forstår, at det nærmest var en kritik af, hvad der foregår i Norge, måske mere end af mit spørgsmål.

Må jeg gøre ministeren opmærksom på, at vi fra socialdemokratiets side i december måned 1970 fremsatte et forslag til folketingsbeslutning om tobaksreklame. Herunder sagde man også: vi vil i hvert tilfælde foreslå, at al reklame for cigaretter, der påtrykkes pakningen, indeholder en meddelelse om indholdet af skadelige stoffer.

Vi ved, at der reklameres for mellem 30 mill. kr. og 50 mill. kr. om året herhjemme. Derfor er mit sekundære spørgsmål: vil ministeren sørge for, at det på en eller anden måde bliver meddelt, hvilke skadelige stoffer tobakken indeholder, på cigaretpakninger, og er ministeren indstillet på at anvende et lignende beløb, som reklamen anvender, for at neutralisere reklamens virkning?

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Hvad angår det sidste spørgsmål, om jeg vil anvende et lignende beløb som reklamen, kan jeg